

Té noci si smrt pro Dora přišla těsně před spaním. Seděla vedle něj matka a držela ho za ruku. Říkal jí, že se bojí samoty. Že se bojí tmy. „Kdyby se mi něco stalo, zakopejte mě na dvoře, matko, abych od vás nebyl daleko. Chtěl bych pořád slyšet vaše kroky.“

Matka ho hladila po vlasech, on se schovával v těch jejích, byl v nich jako v peřině. Když před jeho očima proplula první ryba, všechno propuklo nanovo.

Valil na ni oči, drtil jí ruku. Chtěla to s ním zkusit přečkat u lůžka, ale Dor se posadil a pak se začal drápat po stěně, shodil obraz a převrátil vyhaslou petrolejovou lampu, zbytek petroleje se vsákl do peřin. Než stihla matka dojít ke dveřím, protože jeho záchvaty s otcem snášeli nejlépe za zavřenými dveřmi, prosmýkl se do chodby, klopýtal, zakopával o předměty v cestě, běžel tmou, ale tušil, kam se musí dostat, potřeboval k dřevěným schodům na půdu, běžel jako o život. Cítil, že mu nestačí dech, ale odmítal ústa otevřít, protože to by ta nesnesitelná bolest znovu vplula do plic, ztěžkl by a zpomalil, ale Dor se tentokrát rozhodl poprat o život.

Škrábal se po dlouhých schodech, na kterých ležela sláma z poslední senoseče, rozkopl misku s vodou pro kočku, srazil červotočem prožrané dřeváky, až konečně nahmatal žebřík a vyšplhal po něm k oknu ve střeše, kterým táta chodívá čistit komín.

Vystrčil hlavu.

A teprve teď se nadechl.

Drží se rámu okna jako záchranného kruhu. Pluje na hladině. Cítí noční vánek, nadechuje se, vydechuje, čeká, až se trochu zklidní. Myslel si to, už dlouhou dobu tušil, že má moře někde dno a někde hladinu.

„Matko, já neumřel!“ volá dolů.

„Slez, Dore, okamžitě zpátky,“ ozve se otec.

„Ještě ne, teď je ještě všude plno vody.“

„Jestli se hned nevrátíš dolů, dostaneš páskem,“ pokračuje otec.

„Prosím,“ řekne a nikdo neví, jestli schvaluje otcův plán, nebo žádá o posečkání, slibuje, že sleze dolů, až to všechno odezní.

Dor se dotýká hřebene střechy, nohama vrávorá na žebříku, ale drží se pevně, nepadne. Má pocit, že takhle vypadá štěstí. Jako když na ledě na poslední chvíli ucukneš před místem, kde včera chlapi vysekali led a rána se do rána zacelila, ale jen na povrchu, vrstva má sílu sotva půl centimetru a dole číhá ledová hlubina. Jako když se pod tebou zlomí větev staré jabloně, ale v posledním momentu se chytneš, visíš a voláš o pomoc a táta tě sundá a obejmě.

V Dorově životě je tak málo chvil, kdy si připadá šťastný.

Když za ním přijde Líza Kindermannová, povídají si, někdy blnou, ale Líza začíná být opatrná: naposledy se zase bavili jako dva kamarádi, bylo mu s ní dobře. Protože si na něj všichni ukazují, všichni se mu smějí, jen Líza za ním šla, a vůbec ne proto, aby ho zesměšnila, ale aby s ním byla. Prý jí ublížil, nepamatuje si na to. Vytěsnil to. Chtěl se dotknout jejích vlasů – jsou husté a černé, nejkrásnější, jaké kdy viděl, skoro jako matčiny. Poprosil ji, jestli by mu nezazpívala, Dor miluje její zpěv.